

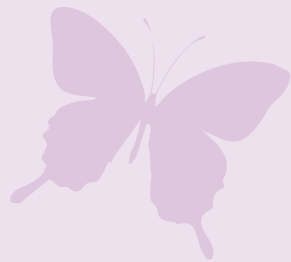

Любов МИРОНОВА

Каквото посееш –
това ще надереш

История за остров Санторини, ферибота
и лютите чушки

София ♦ 2015

Имало някога четирима славни приятели – Бонбончо, Отворко, Душко и Жожи.

Попаднали с майката на Бонбончо-Фотончо къде? – на остров Санторини. Тъкмо ги били евакуирали със спасителни лодки и омотани в одеяла и със сандвичи в ръка, те седели на кея, гледали как потъва фериботът и си приказвали:

– Еей! – казал Отворко. – Па много бавно потъва! Да вземе да го понатисне някой, за да видим балончетата накрая. Глей, глей, цял час седим да го чакаме!

Душко се зачервил.

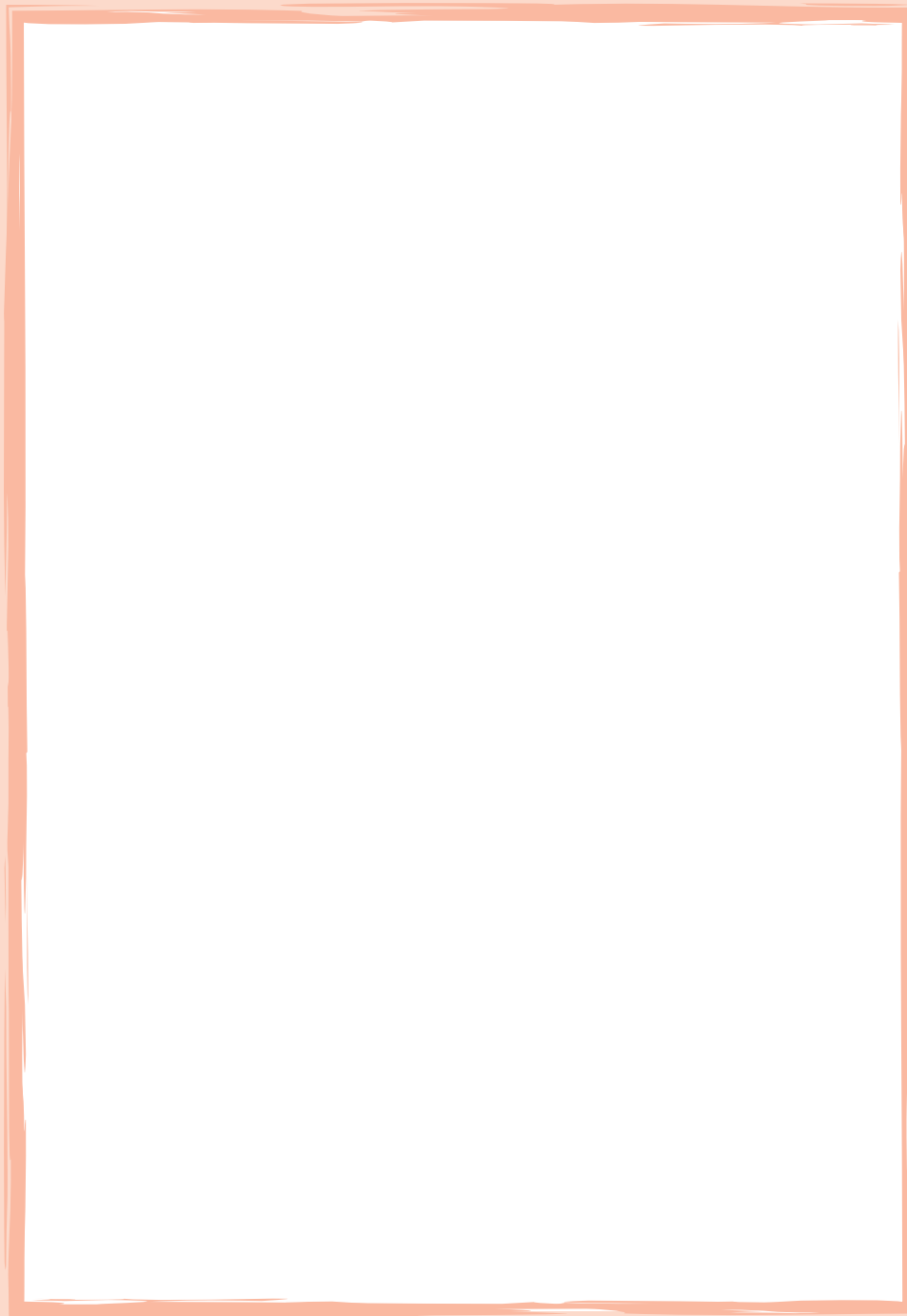
– Как не те е срам? Нали виждаш, че има още хора за евакуация? Ако потъне бързо, какво ще стане с тях?

Бонбончо мислел рационално.

– Нищо – точно от ниско ще скочат и ще им е удобно да плуват.

Жожо единствено седял прав и леко си подскачал, все едно му е студено (не че му било студено, просто обичал да си подскача), и коментирал:

– Не мога да ги разбера тия хора! Вместо да се метнат, да направят една-две дължини кораб-

суша, кораб-суша, те си седят и чакат горе на опашка.

Стоял и си подскачал, такъв си бил Жожката – много обичал да се движи. По едно време, както седял, хвърлил одеялото и се метнал във водата. Майката на Бонбончо обаче си познавала децата и викнала:

– Жожо, излез!

Жожо обаче така плувал към кораба, че ѝ се наложило да надуе една специална свирка, с която им отпушвала ушите, когато забравяли какво трябва да се прави.

Жожката я чул. Подал глава като шамандура, видял, че майката на Бонбончо стои с две ръце на хълбоците – във вид на буквата „Ф“, – и баавничко доплувал към брега. Стигнал до кея и попитал:

– А може ли така да правя по сто метра – навътре-навън, навътре-навън? Да се разнообразя.

Майката гледала строго.

– Да се разнообразиш? По сто метра?

– Ами да. Така, малко да се поуспокоя.

Майката, щом чула „успокоя“, отвърнала с „Добре“.

Жожи засиял.

– Айде, бройте ми до сто!

И те решили, че на всеки метър трябва да броят. Но явно Жожката имал предвид сто пъти да измине по сто метра и очаквал съвсем различно броене. Децата отначало започнали да броят бързо, но после разбрали какво става и се отказали.

– Еей, тоя ще плува сигурно, докато корабът потъне.

Горе-долу и така си станало. Жожката направил сто дължини, ама решил, че са му малко, и продължил да си плува с голям ентузиазъм, като с уста си правел фонтанчета, подобно на кит.

През това време Бонбончо решил да му спретне номер и да му сложи в сандвича малко повечко сос от люти чушки. И всичко щяло да мине относително добре, ако Отворко не се бил размърдал.

– Аре, бе, тоя така и така само плува, а тоя сандвич седи тука да хване мравки! Я да взема да го лапна! – и налапал чуждия сандвич.

А в този случай – за онзи, който лапал чужди

сандвичи, имало последици, устата му се опарила, след това започнал да подскача, подскача, подскача, докато най-накрая и той се метнал във водата и си потопил устата да я охлажда.

Жожката, като видял Отворко вътре във водата, рекъл:

– Аре бе, Мърморко, айде да плуваме! Айде една дължина!

Отворко само потъвал и изплувал, потъвал и изплувал. Жожката му викнал:

– Ей, ама защо правиш така? Давай напред, назад, движи се нанякъде! Какво е това дъно-въздух, дъно-въздух, дето правиш?

А на Отворко така му била подпалена устата от лютото, че не можел да говори.

Бонбончо горе седял притеснен, защото той бил сътворил тая работа, а майка му била съвсем наблизно.

Отворко обаче продължавал: потъвал и изплувал като шамандура. Жожко го погледал, погледал, пък си тръгнал.

В тоя момент Душко отишъл кротко при Бонбончо и му прошепнал:

– Бонбончо, твоите шеги понякога стават

много люти.

Бонбончо пристъпил от крак на крак.

– Аха, и ти ли забеляза?

Душко кимнал.

– Да, и не мисля, че така може да си правят приятели един на друг. Ти за мен си приятел и надали ще ми хрумне да ти причиня толкова нещо. На теб приятно ли ще ти бъде?

Бонбончо се опитал да смекчи ситуацията.

– Е, к'во толкова? Нищо работа – малко люто.

Ай с'я, превзема се.

Душко го гледал в очите.

– Сигурен ли си? Нали знаеш, че не трябва да причиняваш на другите това, което не искаш на теб да ти се случи? Правиш на другите това, което искаш да ти правят на теб.

Бонбончо не отстъпвал лесно.

– Е, голяма работа! Малко люто.

В този момент той отишъл и се надвесил над брега, за да види какво става. Душко си сменил мястото от другата страна на пейката. Така Бонбончо, като се върнал, без да иска, седнал не до своя сандвич, а до сандвича със сос от люти чушленца.

Душко забелязал какво става, видял как Бонбончо взема лютия сандвич, но си казал: „Ааа, така ли? Нищо било, така ли? Да се случва и на другите! Значи, може и на мене. Я си мълчи, Душко, и наблюдавай урока му!“. Седял си Душко, хапвал си сандвича и само гледал.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

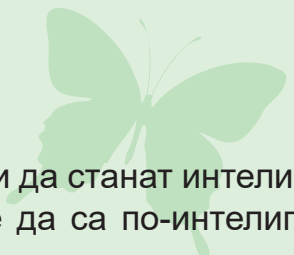
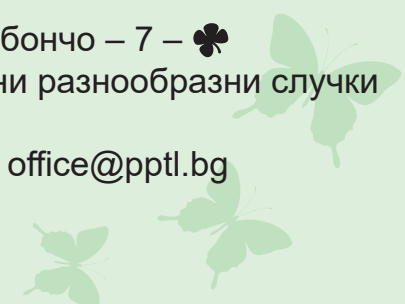
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Каквото посееш – това ще набереш

История за остров Санторини, ферибота
и лютите чушки

Поредица – Бонбончо – 7 –
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им
приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им
повече приказки.“

Алберт Айнщайн